

[Lennart Larson.]

styrelseschefernes større handlefrihed også medfører større ansvar, og at netop rammebevillingernes princip må være, at overskridelserne ikke finder sted. Systemet har nu virket så længe, at det må betragtes som indkørt, således at det kan fungere som en rimelig budgetlægning uden overskridelse.

Et andet meget vigtigt område er statens byggevirksomhed, hvor der i disse år foretages meget store investeringer. Det er her af uhyre betydning, at der opnås en styring af udgifterne. Der må tillige sikres hurtighed i sagsbehandlingen, en klar ansvarsplacering, herunder ikke mindst en forenkling og præcisering af hvor ansvaret ligger, samt praktiske former for kontrollen med omkostningsbegrænsninger. Det er områder, hvor folketingset må kræve sikkerhed for, at statens midler ikke ødes og fejlinvesteres. Jeg vil desuden personlig pege på det forhold, at når medlemmerne af dette ting påtager sig opgaver inden for statens byggeaktiviteter, f. eks. som formænd for byggeudvalg, må det være naturligt, at disse medlemmer drages til ansvar for fejl, der måtte opstå.

Et tredje vigtigt område er overenskomstområdet. Man må i den forbindelse erindre, at en meget væsentlig del af det offentlige driftsudgifter i disse år er lønudgifter. Vi har derfor fundet det væsentligt at koordinere alle overenskomster inden for statens område, og her betragter vi Danmarks radio somigestillet med en egentlig statsinstitution, således at alle aftaler om løn- og arbejdsvilkår, som indgås af Danmarks radio, bør godkendes af økonomi- og budgetministeren.

Der er i anledning af disse bemærkninger i betænkningen startet en offentlig debat. Der er grund til at understrege, at det ikke er statsrevisorerne, dette udvalg, folketingset eller finansudvalget, der styrer og kontrollerer Danmarks radio. Det er radiorådet under kulturministerens øverste ansvar. Men på den anden side må det være helt klart, at radioens økonomi sorterer under finansudvalget og revisionen under statsrevisorerne. Derfor må det være vor pligt at gøre opmærksom på de år efter år gentagne revisionsbemærkninger, der går ud på, at der betales højere lønninger inden for radioen end i al almindelighed, samtidig med at

produktiviteten har vist en faldende tendens. Endvidere har man i Danmarks radio længere ferier og kortere ugentlig arbejdstid end andre statsinstitutioner. Dette gælder også praksis med hensyn til de store honorarudbetalinger, der ligeledes er noget specielt for Danmarks radio.

Man plejer så i debatten at finde nogle journalistlønninger frem ved københavnske dagblade, der er endnu højere end ved Danmarks radio, men det er jo ikke det, der er sagen. Der findes store grupper inden for Danmarks radios administration, teknik m. v., som udmærket kan sammenlignes med statsområder, men hvor Danmarks radio uden nogen påviselig grund har højere løn og kortere arbejdstid. Det er efter min mening forkert, at Danmarks radio på den måde er lønførende inden for statens område, og det har ikke noget at gøre med at fratage medarbejderne forhandlingsrettigheder eller gå imod demokrati på arbejdspladsen. Ingen i udvalget ville drømme om noget sådant, tværtimod; men det er vor opfattelse, at overalt, hvor det er muligt, bør der søges skabt ensartede lønvilkår inden for statens overenskomstområde.

Endelig vil jeg pege på nogle områder, hvor statens virksomhed helt eller delvis sammenlignes med de kontrakter, som indgås inden for det private erhvervsliv, og hvor man må forlange, at staten følger de samme forretningsmæssige principper, som en god og fornuftig erhvervsdrivende ville have gjort, hvis han havde været i statens sted. Jeg skal nævne, at statens anlægsudgifter ofte ikke udnytter bevillingsrammerne på grund af forsinkede leverancer på maskiner og andet udstyr. Noget sådant kan vel også forekomme i det private erhvervsliv, men tilfældene er så hyppige, at en nærmere undersøgelse er påkrævet.

Om leverancerne til det kgl. teater vil jeg fremhæve, at der måske nok findes områder, hvor leverancerne er så specielle, at en sammenligning med almindelig forretningsvirksomhed ikke er mulig. Men der findes sandelig også felter, hvor det vil være rimeligt, at teatrets tilsynsråd sikrer licitationer eller fremskaffer konkurrerende tilbud.

I forsvaret har navnlig bygningstjenesten været i søgelyset. Der synes her at være tale om, at man stadig undlader den tilpasning